

PRIČA O HOTELU

Priča o ljubavi Mehmeda i Azize, o porodici koju njeguju, o voljenoj ženi čije ime nosi – to je priča o Hotelu „Aziza“, smještenom u jednoj od starih sarajevskih mahala.

Priča počinje sada već davne 1967. godine, kada je žena po imenu Aziza igrom sudbine došla da radi kao trgovkinja u neposrednoj blizini Mehmedove pekare na Baščaršiji. Dovoljno je bilo da se jednom oči sretnu u prolazu, pa da se zavole Mehmed i Aziza. Nakon tri slatke godine ašikovanja, skrivenih osmijeha i tajnih pogleda, ljubav su krunisali brakom 1970. godine. U godinama što su slijedile, Aziza i Mehmed postali su bogatiji za tri kćerke, tri zeta i šest unuka.

Svu ljubav jednog prema drugom, prema kćerkama Ameli, Selmi, Elmedini i porodici koja danas ima četrnaest članova, utkali su u hotel u koji stranci dođu kao gosti a odu kao prijatelji.

Ušuškao se Hotel među čaršijskim avlijama, baš kao i Azizine ruke među Mehmedovim dlanovima, kad ih je zimi branio od mraza. Pa i kad mraza nije bilo, grijale su se ruke potajno, da ljubav potraje.

S pojavom jutarnjeg sunca ozari se Hotel u bjelini svoga ruha, poput Azizino lice u vrijeme ašikovanja, kad bi je Mehmed pogledao onako u prolazu, krišom, a ona se pravila da ne vidi.

Ovaj hotel, koji je odraz njihove ljubavi, zrači toplinom i ugođajem doma kad ste daleko od svog. Hotel je njihova porodica, koja će vas dočekati kao da je vaša, kad ste daleko od svojih najdražih. U njemu vas dočekuju kao porodica, kad ste daleko od svojih najdražih.

Sve u „Azizi“ simbol je onoga što im je najdraže i najvažnije – porodice, topline i sigurnosti, Mehmedovog i Azizino zajedništva, pogotovo Azize kao stuba porodice i njene brižne naravi.

Materijali od kojih je izrađen su prirodni i trajni, kao što je prirodna i postojana i ljubav njihova. Prozori su veliki i sigurni – puštaju sunce i svjetlost unutra, a hladnoću i pomrčinu zadržavaju vani, tako da se gosti osjećaju zbrinutim, sigurnim i sretnim. Baš kao što to porodica čini.

Svih sedamnaest soba je jedinstveno, prostrano i svijetlo, kao što je i duša Azizina, u koju stane cijela porodica i još ostane mjesta za prijatelje. Kad okupi sve svoje oko sebe, pa se smiju, piju kafu i zadirkuju jedni druge. I dok unuci gužvaju prostirke i pužu po sečiji, Azizinoj sreći nema kraja. A kako oni uživaju, tako treba da uživaju i gosti u hotelu koji nosi njeno ime. Jer, u Azizinoj kući drugačije ne smije biti.

Mnogo je simbolike u svakom kutku Hotela koji priča Azizinu i Mehmedovu priču. Ovdje i brojevi na vratima soba pričaju o njihovoj porodici. Od sobe do sobe, cijela povijest je tu, godine koje su po nečemu bile važne za porodicu Poričanin. Priča o tradiciji, priča o Mehmedu, čovjeku koji je sopstvenim radom izgradio sebe, podigao brojnu porodicu sa svojom Azizom, krenuvši kao učenik kod amidže u pekari, u kojoj i danas radi, koji je izgradio hotel i dao mu ime voljene žene u kojem zajedno dočekuju goste kao drage prijatelje.

JEDNOM GOST, UVIJEK PRIJATELJ

ZAŠTO „AZIZINE“ SOBE IMAJU NEOBIČNE BROJEVE?

Svaka „Azizina“ soba nosi broj koji simbolizira godinu koja je po nečemu važna za porodicu Poričanin.

1923

Muharem Poričanin otvara svoju prvu privatnu pekaru. Korijeni porodice Poričanin vode do Muharema Poričanina i male pekare u Sarajevu, u kojoj je radio kao šegrt. U Sarajevo je došao iz Donjeg Vakufa, nakon Prvog svjetskog rata, u potrazi za poslom. Nakon završenog pekarskog zanata i položenog majstorskog ispita 1923. godine je otvorio svoju pekaru, uzevši je pod najam. U to vrijeme pekare su uglavnom pružale usluge, što je značilo da su ljudi donosili već pripremljeni hljeb, pitu i druga jela na pečenje, da se u kući ne bi vatra ložila u ljetno doba. Pekari su zimu jedva preživljavali, te je i Muharem naporno radio ljeti, a sa svojom suprugom Sabahetom teško živio zimi.

Rodio se Mehmed Poričanin, Muharemov bratić. Šaćira, supruga Sulejmana Poričanina, Muharemovog brata, rodila je sina Mehmeda. Sticajem okolnosti, Mehmed je od treće godine živio sa strinom Sabahetom i amidžom Muharemom, od kojeg uči pekarski zanat. Iako je obrazovanjem stekao zvanje mašinskog tehničara, ostao je vjeran

1945

1947

Rodila se Aziza Kadić. Kada je 1967. godine našla posao trgovkinje u blizini Mehmedove pekare, Aziza nije mogla ni sanjati da će tu naći i svoju sudbinu. Ovu lijepu, stasitu djevojku dok je išla na posao i sa posla zapazio je Mehmed, i od prvog susreta počeo joj upućivati potajne poglede i osmijeha. A ona se pravila da ne vidi.

Amidža Muharem kupuje objekat u kojem je današnja pekara "Poričanin". Nakon punih trideset godina rada u pekarama pod najam, amidža kupuje vlastiti objekat u kojem je i današnja pekara, te nastavlja vlasiti obrt, gdje zajedno s njim radi i bratić Mehmed. Nakon amidžine i strinine smrti, Mehmed Poričanin preuzima posao i nastavlja sa već nadaleko poznatom porodičnom pekarskom tradicijom.

1953

1970

Tri godine ašikovanja sa Azizom je krunisano brakom 26. decembra. Istog dana 2016. godine otvorena su prvi put vrata Hotela za goste, povezujući i tako povijest Hotela i porodice Poričanin.

29. septembra rodila se Elmedina, prva kćerka Mehmeda i Azize Poričanin.

Elmedinin rođenje, koju još zovu i Dina, za njih je značilo ispunjenje sna, jer su oboje silno željeli kćerku

1971

1973

29. oktobra svake godine u porodici Poričanin se slavi rođendan njihove druge kćerke – Amele.

10. januara rodila se i treća kćerka – Selma. Svi očekivali Selima, a na Mehmedovu veliku sreću rodila se Selma.

1976

1991

Elmedinin vjenčanje. Samo je došla i rekla:

„Fahro i ja odlučili da se vjenčamo. Šta vi mislite o tome, dragi moji roditelji?“

A šta su mogli Aziza i Mehmed nego pristati. Ni njih u njihovo vrijeme niko nije mogao spriječiti u takvom naumu.

Rodio se prvi Azizin i Mehmedov unuk. U ratnim uslovima, vremenu stradanja i patnje građana Sarajeva, usprkos brigama, 14. juna rodio se prvi unuk Haris i donio veliku radost u kuću Poričanin.

1992

1995

Još jedno vjenčanje. Dode Amela, pa kaže hoće se i ona udavati.

Sa istom rečenicom koju joj je sestra već koristila „Mirsad i ja odlučili...“ najaviše roditeljima još jedno vjenčanje.

Porodica se povećava.

Na svijet dolazi unuka Nejlja, Amelina i Mirsadova kćerka.

1996

2001

Rodio se unuk Nadir. Kćerka Amela i zet Mirsad dobili sina, a Aziza i Mehmed još jednog unuka. Porodica raste, oni sretni.

Treća kćerka hoće da se uda. Taman su malo odmorili od vjenčanja, kad eto i Selme: „Enes i ja odlučili...“ Udade se i treća, najmlađa. Bili su sretni i jako zadovoljni. Zahvalni Bogu na ovako divnoj porodici.

2006

2007

Porodično bogatstvo raste, rodila se još jedna unuka.

Četvrta unučica Muna, kćerka Selme i Enesa, rodila se na Dan zaljubljenih i izjednačila je rezultat među unučadima: sad je 2:2, isti je broj dječaka i djevojčica.

Radosti nikad kraja – rodio se unuk Timur.

Iz velike želje svojih roditelja Selme i Enesa na svijet stiže još jedan unuk u noći Lejletul regaib. Sad opet unuci vode.

2008

2013

Rodio se unuk Arman. Selma i Enes dobili su još jednog sina, pa dječaci ubjedljivo vode. Četrnaest je članova porodice Poričanin, ali nikad se ne zna, jer iznenađenja su uvijek moguća. U porodici Poričanin sasvim sigurno. O svakom novom iznenađenju ćemo vas rado informisati!